

Bylo nám někdy líp...

Bylo nám někdy líp...

Měsíčník (nejen) mládeže CB Letovice

2005

číslo 2
březen

Aneb co přinesl únor
a co se děje v březnu:-)

www.wembloud.net

www.wembloud.net

Pár slov na úvod

A je tu nové číslo našeho mládežnického časopisu. Na začátek bych chtěl poděkovat všem, co se jakkoliv podíleli na vzniku tohoto historicky druhého čísla, ať už aktivně napsáním nějakého článku či příspěvku, nebo i tím, že jste se podepsali na seznam odběratelů a podpořili tímto celý projekt. Zvláštní díky patří Peťanovi, který si vzal na starost grafickou úpravu a tisk časopisu.

Na mládeži dosud nic na tento způsob nefungovalo, a naskytá se otázka, proč zavádět něco nového, když dosud jsme si vystačili s tím, co máme a žádnýho časopisu nebylo třeba. Mám trochu pocit, že ve vzduchu visí určité vyčkávání, jestli to s tím časopisem je myšleno vážně, či to byl jen výkřik do tmy a po jednom či dvou vydáních o něm na mládeži nebude vidu ani slechu, o to víc, že jeho vydávání zastřešuje taková „skupina“ jako je Totam:-)

Koncepce celého časopisu je teprve v plenkách a proto i k tomuto výtisku přistupujte s určitou shovívavostí. Jak sem už mluvil na jedné mládeži, kde se časopis představoval, pokud se má něco takového dělat, musí být jednak lidi, co to budou tvořit a na druhé straně někdo, kdo to bude číst. Tak se prosím zamyslete, jestli byste se nechtěli věnovat redakční práci v tomto periodiku či občas svým příspěvkem přispět k obohacení druhých i sebe. Nemusí to být nic světaborného, nějak duchovně či jinak oslňujícího, ani nemusíte mít strach, že nevíte o čem psát, či že sloh není vaší silnou stránkou atd.

Když se vyřkne takováhle obecná výzva, tak odezva je často taková, že si každý pomyslí: „je tu dost jiných co se určitě zapojí“. Tenhle časopis však čeká, že to budeš právě TY, kdo v něm zanechá svou stopu. Je zde hodně potřeba i zpětná vazba, proto si veškeré připomínky a kritiky nenechávejte pro sebe.

Je tu návrh, že by každé číslo mělo jedno konkrétní téma, ke kterému by se vztahovalo více článků, možná již v dubnovém vydání se dočkáte.

Závěrem snad zbývá jen popřát hezké počteníčko, bylo nám někdy líp?

-to-

Rozhovor s Lenkou Skalníkovou

Je tomu tak už asi dva měsíce co se na setkáních naší mládeže objevila jedna nová tvář. Tak sem ji požádal, zda by nám o sobě něco prozradila a zodpověděla pár otázek ☺

Ahoj Lenko, mohla by ses nám krátce představit, jako třeba odkud seš a co děláš za školu...?

Bydlím ve Zbožku, to je kousek od Letovic. Brzo mi už bude patnáct let, takže teď končím letovickou základku. 18. dubna mě čekají

přijímačky na střední školu, hlásím se na Gympl do Svitav.

Co podnikáš ve svém volném čase? ... co vím, tak zpíváš v pěveckém sboru Cantamus (ZUŠ Letovice), všiml sem si, že hraješ dobře volejbal...?

Všechny činnosti, kde jsou super lidi, mě hodně baví. Hlavně sporty jako volejbal, basket, florball, taky plavání. Na podzim, předtím než letovická přehrada zamrzla☺, sem si tam byla s mamkou zaplavat. Ráda jezdím na koni a jedno z mých největších přání je si vlastního koně pořídit. Taky hraju na housle, účinkovala jsem v dramatickém kroužku, ale to už jsem ukončila. Mě baví hodně věcí a dokonce i škola☺, hlavně matematika a dějepis.

A jak ses vlastně dostala do mládeže?

S Májou Kotoučkovou chodíme spolu hrát na housle a ona mi často vyprávěla o mládeži. Zjistila jsem, že bych se tam ráda zašla podívat a pak už jsem sem začala chodit. Hrozně se mi tu líbí. Zde si člověk odpočne od všeho, co na něj celej týden působí a sou tady super lidi! Plánuju sem chodit i nadále.

Jak na tebe mládež působí a co tě tady třeba nějak zaujalo či překvapilo?

Často sem byla v kolektivu, kde lidi mezi sebou dělali rozdíly, s někým se bavily, s někým ne. Tady to takový není, všichni se normálně

baví se všema a nepotřebujou k tomu sprostý slova nebo se furt před druhějma vychloubat a posmívat se jim.

Bylo i něco, co tě překvapilo negativně?

Když se bavím s děčkama v mládeži, tak často říkají, že každej je z mládeže nadšenej ze začátku a postupem času zde začne vidět ty chybičky, ale já zatím žádný chyby nepozoruju☺

Co dalšího nám na sebe ještě prozradíš?

Jsem nedůvěřivá a hlavně jsem strašný puberták. Strašně se bojím tmy, to je pro mě vždycky hrůznej zážitek☹ A taky, když jsem na nějaké akci, tak se mi tam vždycky přihodí nějaká nehoda nebo trapas. Když sem třeba byla na táboře, tak sem během bojové hry stoupla na hřebík, kupodivu to byla sranda (následuje dlouhý seznam všech trapasů a úrazů z nejrůznějších akcí, neboť nebyla akce bez úrazu☺)

**Hm, myslím, že pobyty s mládeží bývají přece jenom bezpečnější☺
A co se chystáš dělat v létě o prázdninách?**

O prázdninách se chystám na English Camp a taky sem si poslala žádost na zámek do Lysic, kde bych chtěla dělat průvodkyni, tak snad mě tam vezmou.

Díky moc za rozhovor!

-to-

Jak jsem dělala státnice...

Mám dojem, že můj život se občas - dost často řídí zásadou, proč dělat věci jednoduše, když to jde i složitě. Převeď - li to na situaci, o které chci psát, proč udělat státnice napoprvé, když to jde i na dvakrát. A v konečném důsledku je to větší sranda. Jen škoda, že až takhle zpětně. Když jsem prožívala ten první neúspěch, tak mi moc veselo nebylo. Naopak jsem brečela a brečela nejdříve v kuse. Pak už jen při zmínkách o státnicích. Jenže těch bylo ze začátku tolik, že jsem prostě asi tři dny pořád jen brečela. Jo, zní to přehnaně. Vždyť šlo jen o státnice. Ale pro mě to byla obrovská rána. Tři roky jsem dělala zkoušky napoprvé, měla minimum trojek a najednou jsem z jednoho předmětu vyletěla a ostatní udělala tak tak. Ale teď už vím, že to takhle opravdu mělo být. Že v celé té krizi a neúspěchu jsem si uvědomila hodně věcí o sobě. Taky říkat ostatním, že jsem byla neúspěšná, nebylo moc příjemný. Musela jsem to nějak překousnout. Musela jsem se třeba postavit mojí akční babičce a odradit ji od toho, aby posílala stížnost na vedení školy. A vím, že základním krokem tenkrát bylo to, abych opravdu přijala, že takhle to Pán Bůh chce a nevinila Ho z toho, že se na mě vykašlal. To mi trvalo hodně dlouho a byla z toho větší duchovní krize.

Ale teď k té veselejší části. Opravný termín jsem dělala až teď v lednu a

tentokrát to šlo úplně samo:). Pán Bůh mi ukázal, že když je to podle Jeho vůle a On to tak chce, zařídí vše tak, abych tím hladce prošla. No...fakt. Celou cestu do Ústí jsem byla celkem v klidu a jen mi chodily na mysl různé povzbudivé verše (to se mi jen tak nestává, protože si verše nepamatuju:) Pak jsem přijela do Ústí, došla do školy a podle rozpisu jsem měla ještě dvě a půl hodiny čas. Rozkukávala jsem se po bledých spolužácích, hledala známé tváře. Najednou jsem uslyšela svoje jméno. Sekretářka mě volala, že mám jít hned na potírko! O dvě a půl hodiny dřív! Šok! Nestihla jsem se převlíct do svátečního (státnicovala jsem ve svetru s rolákem:), namalovat, ba ani zajít na záchod. Jen jsem popadla tužku a s očima navrch hlavy vlezla před komisi. Nemalou výhodou však bylo, že jsem se nestihla ani vynervovat! Vytáhla jsem si slušnou otázku a pak už jen mluvila a mluvila. Když mi potom vedoucí komise slavnostním tónem a s vážnou tváří sdělovala, že jsem ohodnocena stupněm výborně, měla jsem co dělat, abych nevyprskla smíchy. Vzpomněla jsem si na ty zbylé známky, co jsem vyfasovala loni (trojky), a přišlo mi to strašně směšný. Boží cesty jsou opravdu nevyzpytatelné a pro mě to byla ohromná zkušenost. P.S.: díky všem za modlitby a podporu! -máca-

Wembloud trus^t

Sedíc u počítače, cítím jakousi pošetilou povinnost, napsat „nejduchovnějších“ pár řádků našeho nového projektu. Takže hned na úvod. Todle nečekejte! Raději bych to viděl, jako příležitost k sdělení pár myšlenek a snad i zkušeností, kterýma žije váš služebník... (sorry, kdyby se to někdy zvrhlo ;o).

Koupil sem si mobil. Pěkný, stříbrný, věčkový, s barevným displejem, poměrně levný (a přesto s vypětí všech finančních útrob) a tak ho mám. Ale to už asi spousta z vás ví. Takže dost machrování. To proč se k tomu vracím je jedna věc, kterou si myslím dost z nás zná. Přemýšlíte nad koupí něčeho nového, něčeho co potřebujete nebo alespoň chcete a začne proces výběru. Taky sem si tím prošel... hodiny strávený na internetu a surfovačky po všelijakých mobilových stránkách, návštěvy obchodů, pročítání časopisů. Nakonec sem měl asi tři typy, který bych si mohl finančně dovolit a nebyli (alespoň v základních věcech) horší než moje stařenka NOKIA. Pak už to bylo rozhodování jen mezi dvěma a nakonec sem koupil ten jeden jedinej, kterej se mi od začátku líbil, kterej mi přišel od začátku zajímavě zvláštní, kterej měl o malinko lepší display a kterej měl ze všech těch tří nejslabší baterii (tzn. že za

plnýho provozu prozvánění s Ráďulkou je za dva dny death). No a co myslíte, že byl jeden z více důvodů, proč sem kupoval nový mobil? Protože ten starý mi vydržel už jenom dva dny nabíjení! Strašná kraksna...

Možná je to tak jenom u mě, ale často to je prostě tak, že od začátku vím co chcu. A nějaká hloupost, jako slabá baterie, nás nemůže rozhodit. I když v podobné situaci mě „slabá baterie“ poslouží jako skvělejší důvod pro změnu. No co. Tak každou druhou noc nabíjím. To mě zase tak nebolí. Ale zjistil se, že to tak dělávám i jinde. V důležitějších rozhodnutích a v ... duchovnějších rozhodnutích (ne že bych se za koupi toho mobilu nemodlil, ale můj duchovní stav na mobilu opravdu nestojí). Třeba sem takhle zkoušel rozvážet rohlíky. No vydržel sem to týden a měl sem toho dost. A tak mě napadlo pár „slabých baterií“ - hříchů, kvůli kterým to nemůžu dělat. A to sice že sem nemohl dodržovat dopravní předpisy, protože bych pak nestíhal rozvážet tak, jak si to můj šéf přál a navíc sem občas musel vozit jeho malýho syna na předním sedadle v dodávce. No krásný, duchovní důvody! Ještě ten den sem toho nechal. Mě to ale hlavně nebavilo, nezvládal sem vstávat ve tři a měl sem toho plný zuby (což je všechno celkem pochopitelný, vzhledem

k tomu, že su zvyklej spíš ponocovat a pak vyspávat). Tak se objevili závady, který prostě nešli překonat. Co bych to byl za křesťana!!! Ale... opravdu by mě to vadilo, kdybych mohl v té práci jezdit autem, nastupovat v 9, být doma ve tři, měl bych spoustu peněz...

A tak přemýšlím, podle čeho se rozhodujeme, když se za něco modlíme (mobilem počínaje, holkou – klukem konče)? Bojím se toho, že

máme sklony se rozhodovat podle toho, jak to krásně „cítíme“, jak se nám to líbí a sme ochotní nevidět „slabí baterie“, hříchy a další věci, který už nejsou tak super.

No a řešení... hmmm... modlit se, modlit se, modlit se a bavit se o tom s někým, o kom víte, že se vám nebude bát říct: „Ale ta baterka za nic nestojí!“. *A kdo si to nechá pro sebe!!!* Ale o tom zase třeba příště.

SA
KR

DUCHOVNÍ SOBOTA

Na Kazimíra jsme všichni netrpělivě čekali na Dava Pattyho.... A on DOJEL!! Asi tak v 8:56 (pro nezasvěcené - začátek byl v 9:00) a mohlo se začít s Duchovní sobotou. Přišlo kolem 30-ti lidí (plus minus 30 - nemám odhad :o) a na odpoledne došlo dalších asi 20 (plus minus 20 - už jsem říkala, že nemám odhad :o). Ze soboty mám jeden super zážitek, z vylívání 20 litrů čaje (asi tak 20 litrů - nemám odhad :o), ale není to k duchovnímu tématu, takže nic :o)... Dave mluvil o čistotě - to bylo dopoledne pro všechny z mládeže

(a pro ostatní v podobné věkové kategorii, ale nemám odhad ani na věk :o). Před obědem byl program jen pro kluky a po obědě, když kluci uklízeli a umývali nádobí, mluvil Dave jen s holkama. Odpoledne to bylo pro úplně všechny - role muže a ženy (ale nechtějte po mě, kolik lidí ze sboru přišlo - fakt nemám odhad :o).. No a večer chvály. A i když nemám na nic odhad, tak vím, že byly úžasné! Sice nevím, jak dlouho trvaly (nemám odhad ani na čas :o), ale fakt to bylo mocný.. Tak snad na další akce přijde víc lidí. I když nemám odhad :o) -rád'a-

NÁVES

Jo a ta Novotná zase nám vtrhala jabka. Představte si žensky, že ten Jarda Kuba, no ten co seděl v chládku, tak je zase venku a už ukradl starostovi benzín ze škodovky. To je, ale darebák já bych mu dala. A vite to, že mladé Kódelka brósi za mladó Novákovó? Tak to bych teda do nich neřekla. Dyť ten Kódelka nic neumi a taky se tak divně kóká. Já se té Novákové divím.

Úsměvný příběh☺. Plný pravdy a toho správného pohledu na věc. Nemyslíte? Vždyť je to správné a na místě říct té Novákové co je ten její zač! Nemluvě o tom, že Bábinky sedí v kostele každou chvíli a kde jinde než v kostele by se měli dovědět pravdu?

Přemýšlím o tom, kolik bolesti bylo prokázáno touhle pravdou. Pravda, která se vměšuje do života druhého aniž ten by o to stál, pravda, která

si myslí, že je třeba pomoci něčemu, aby to něco fungovalo.

A tak se někdy nestačím divit, když stojím na křesťanské návsi a slyším podobná slova, podobnou pravdu. Výsledek na sebe nedá dlouho čekat. Zkuste hádat jaký bude. Jestli někdo z vás bude mít výsledek pozitivní a zkušenost takovou, že mu tento styl pravdy pomohl, má u mě VELKOU ČOKOLÁDU.

Jsem z lidí, kteří si rádi povídají. A věřte, že vím o čem mluvím. Otázka zpovědního tajemství je však tabu. Moc se mi nelíbí představa Ježíše, který stojí na nebeském nádvoří a všichni andělé se z jeho úst doví, jak ten Já je otřesnej nebo...

Šance na nápravu tady existuje.
-da-

Poděkování

Veliké **DÍKY** všem, co v sobotu 19. února přijeli a pomáhali s malováním kulis, s vařením..atd. Vaši pomoc jsme moc potřebovali..a ještě potřebovat budem.. :o) -čiw-

Noemova archa

Všechno, co potřebuji vědět o životě, jsem se naučil z Noemovy archy:

1. *Nezmeškat lod’;*
2. *pamatovat, že jsme všichni na jedné lodi;*
3. *plánovat dopředu, když Noe stavěl archu, nepršelo;*
4. *udržet se fit, když vám je 600 let, někdo vás může požádat o něco velkého;*
5. *neposlouchejte kritiky, prostě pokračujte v práci, která se musí udělat;*
6. *postavte svou budoucnost na vysokém základu;*
7. *z bezpečnostních důvodů cestujte v párech;*
8. *rychlost není vždy výhodou, šneci byli na palubě s gepardy;*
9. *když jste ve stresu, chvíli plavte;*
10. *pamatujte, archu stavěli amatéři, Titanik profesionálové;*
11. *bouřka nevadí, když jste na správné lodi, vždy vás čeká duha.*
(převzato z Konzervativního listí, léto 04)

Seminárka :o)

Nejspíš jste pochopili, že právě píšu seminárku, a chtěla bych se o to s vámi podělit. Když jsem si vybírala moje téma – Životní úroveň v Africe, myslela jsem si, že to jen lehce stáhnu z internetu. Ale to jsem si opravdu jen myslela:o))

Protože doma počítač nemáme, domluvila jsem se s kámoškou, že půjdu na net k ní. Hned jak jsem vyšla z domu, uklouzla jsem a všechny věci mi vylítly z ruky. Tak jsem je musela hledat na zemi:o) „No nic“ řekla jsem si. „Ještěže bydlí naproti.“

To jsem ještě nevěděla, že počítač mají ve stejné místnosti jako televizi. Na tom není nic až tak divného. U televize jsem však zaregistrovala všechny ostatní členy její rodiny. Takže jsem místo hledání informací o Africe vysvětlovala, co je schizofrenie a že mám strašnou chuť na zmrzlinový pohár se šlehačkou, kterým se ládovali všichni ve filmu:o) A potom že psaní seminárky není zábava:o)
-efička-

Rozumíš, umíš,... věříš, děkuješ

A je to tady zase, zkouška ze „Spolehlivosti a Diagnostiky“. Jako obvykle, k stoprocentní připravenosti schází docela dost. Ne, že by se člověk nepřipravoval, ale není žádná novina, stoprocentního je málo. Nervozita stoupá, je to předposlední zkouška na škole. Mám jich za sebou asi už padesát, ale člověk se mnoho nevyvíjí, každá je přece jen trochu jiná.

Na něco jsem však přišel, že je jen jedna víra různé síly. Takže když jdeme na (do) zkoušky, záleží, jak jsme vyzbrojeni: někdy víc sebevědomím, jindy rozumem či vírou. Rovnou prozradím, že největší spolehlivosti dosáhneme s vírou. Tím bych mohl skončit „věř a vše dobré z Boží vůle dostaneš“. Jenže je tu Satan, který nás chce dostat na svoji stranu a je vtom dost silný. Přiznám se, že takovou víru vždy nemám (bojuji o ni), abych poznal Boží záměr a měl v něm jistotu. Ale jsem si naprosto jist, že Bůh nás velmi miluje a jsme skrze Ježíše spaseni (přijmeme-li Ho). A že jsem si tak jist? Neboť Ježíše jsem nepoznal rozumem, ale srdcem. V tom je právě ten háček. V srdci je charakter, osobnost a hlavně vůle a sebevědomí, to zvířata nemají. Máš-li tuto jistotu, nenech si ji nikdy vzít. (Římanům 8:35) Kdo nás

oddělí od Kristovy lásky? Snad soužení, úzkost nebo pronásledování? Snad hlad, nahota, nebezpečí nebo meč?... nic.

Ze vším tedy jdu na nepříjemnou zkoušku. Otázky si vytahuji se slušným štěstím, lépe řečeno, se slušným Božím zásahem. Nastupuje rozum a i vědění tam je slušný kousek. V klidu a pohodě jdu k učiteli. První otázka, i když jsem v ní měl největší jistotu, za 0 bodů, další obodována, následnou ověřuje ze všech stran, jestli jí rozumím, poslední nic 0 bodů. Součet 50 bodů „nedal“, chyběl jeden bod.

Proč, vždyť to bylo zabezpečeno ze všech stran. Nabízí se vysvětlení pro každého individuální (nepřipravenost na Boží dar, pochybnosti,... díky). Stačilo jen málo, zapomněl jsem včas děkovat. A to je chvála a dík z nejlepších co můžeme Bohu nabídnout. Chvála a díky nás mimo jiné usvědčují a ukazují na Boží sílu.

Závěrem, ať jdeš do čehokoli snaž se rozumět věřit a hlavně děkovat. Není to jednoduché, na tomto světě nás vždy bude provázet hřích, ale také Boží milost a odpuštění! -ruda-

Celou Mrazici poprvé uvidí děti v dětském domově

Dne 31. 3. TotAm poprvé vystoupí s Mrazicí na veřejnosti – máme domluvené představení v dětském domově v Hodoníně u Kunštátu. Prosíme moc a moc o vaše modlitby..abysme to stihli nějak docvičit a dodělat a aby se to představení vydařilo a přineslo to radost těm dětem z domova i nám účinkujícím..ať z toho není jedno velké „soužení“ pro všechny :o) Dík!!
..za TotAm čiwinka

K a l e n d á ř a k c í í í

18. března, pátek, 17h	Mládež – br. kaz. Fišer o křtu a vstupu do sboru	...pak budou skupinky
18. až 19. března	Úvodní seznámení Světýlek a části Totamu s novým společným projektem	
25. března, pátek, ??	Velkopáteční shromáždění	+ videoprojekce (v 19:30) Umučení Krista
26. března, sobota, 9 h	Totamworkshop II.	Kdo byste chtěl pomoci s domalováním kulis do Mrazice, přijďte prosím... potřebujeme to nutně dodělat kvůli prvním veřejným vystoupením
27. března, neděle, 14 h	Mládežnické velikonoční odpoledne	
31. března, čtvrtek, 18 h	Vystoupení Totamu s hrou Mrazice v Dětském domově Hodonín u Kunštátu.	
1. až 2. dubna	Houba Hradec Králové	D. Novák: víra, rozum, city
8. dubna	Zájezd části Totamu na mládež do Hradce Králové s hrou „Ideální církev“	
29. 4 až 1. 5	víkend - Atleti v akci	

Vaše pravidelná porce estrádiček...

Stává se již dobrou tradicí, že poslední dvě stráněčky našeho periodika jsou věnovány vzletným líčením zážitků z nějakých akcí. V minulém čísle jste se mohli pokochat a spolu s částí Totamu si znovu prožít zájezd do Prahy z pera vedoucí výpravy Čiwawy. Zde se to estrádičkama jen hemžilo! Jen na vysvětlenou, možná jste si všimli, že se v určitých kruzích ve zvýšené míře používá k označení různých jevů slovo estrádička, je to univerzální pojmenování pro různé, zpravidla veselé či tragikomické, leckdy až trapné, situace. Obdobně frekventovaně (ne-li víc) se užívá i slovo „soužení“ – podrobný rozbor se připravuje na příští vydání. Na

konci článku o výletu do Prahy byly 3 možnosti, kde jste mohli tipovat, jak dopadla estrádička se zamčenými dveřmi. Správná byla možnost, že Hanka zazvonila na zvonek, ale vzhledem k rozpoložení celé akce by v úvahu připadaly i další dvě možnosti. Tak to jen pro ty, co minulé číslo dočetli až do konce☺

Dnes si můžete počíst o běžkařském víkendu v Benešově. Není vyloučeno, že někdy příště uveřejníme i pohled na akci z pera někoho jiného, ale jelikož už je asi pět dní po redakční uzávěrce a jsme v časové tísní, budete se muset spokojit jen se stručným pohledem mím☺

...tentokrát z běžkařského víkendu v Benešově

Minulý víkend, tj. 11 až 13. března 2005 se kromě setkání EC týmečků z Moravy v Ostravici paralelně uskutečnil i dlouho plánovaný víkend v Benešově u Boskovic, kde nám přístřeší poskytl Dadan ve své chaloupce, která má svá nejlepší léta teprve před sebou. Nápad uspořádat běžkařský víkend v Benešově vznikl na podzim ve vlaku při cestě na Sjezd mládeže do Havlbrodu. Konkrétně lze zrození této myšlenky umístit někde mezi rychlíkové zastávky Tišnov a Křižanov. Původní plán

byl v lednu, ale postupně jsme jej stále odsouvali až na tento březnový termín. Jelikož to bylo už dost pozdě, nebylo vůbec jisté, jestli sněhu bude dost na to, aby se dalo lyžovat. V záloze proto byla tzv. turistická varianta pro případ oblevy, ale jelikož běžky jsou krásný sport a nevyužít je by bylo škoda, začali jsme se modlit za sních. Při sledování neustálého sněhového přívalu v minulých týdnech jsme začali zvažovat, jestli bysme s modlitbama už neměli trochu polevit☺☺☺

Akce to byla v každém ohledu mnohohvrstevnatá. Už proto, že vzhledem k chladnému podnebí Benešova i Chládkovy chalupy jsme na sobě měli vždy mnoho vrstev oblečení. Ještě několik poznámek ke statistice celé akce: celkem účastníků bylo 15, z toho 2 absolvovali pouze sobotní běžkařský výlet a 2 naopak běžkařský výlet neabsolvovali z důvodu absence vhodného dopravního prostředku☺ Celá akce začala již přepravou z Letovic, přes Boskovice, kde jsme přibrali Dufču, až do Benešova. Večer pro nás David připravil hru, kdy jsme po celé jeho chalupě hledali různé indicie, ze kterých se následně mělo vyluštit určité poselství. Nejúspěšnější byla dvojice Luke a Indy.

Druhý den jsme měli naplánováno, že vyjedeme kolem 10:15 na běžkách, jelikož jsme se

probudili kolem desáté, všechno se nám trochu posunulo. Dojeli jsme na Suchý, kde se k nám ještě připojily Jana a Daniela Sychrovy. Společně jsme pak

pokračovali v cestě masívem Dražanské vrchoviny. Kochali jsme se krásnou zasněženou krajinou. Jen Lukemu jízda v běžkařské stopě nepřípadla dostatečně akční, a proto se rozhodl pokračovat po vlastní ose někam k Protivanovu a potom zdolal nejvyšší vrchol Dražanské vrchoviny – Skalky z jinak nepřístupné a neprobádané strany „hory“. Poté, co se všichni v pořádku z výletu vrátili, připravila pro nás paní Chládková spolu s Adél výborný hovězí guláš. Ještě jednou děkujeme! Večer jsme pak shlédli video ze zkoušky Mrazice a Totamworkshopu. Dále...

V neděli byla na programu návštěva bohoslužby na stanici v Suchém. Původní záměr byl, že tam dojedeme na běžkách, nakonec jsme byli rádi, že jsme se tam dojeli aspoň autama a jen s mírným zpožděním při prvním kancionálu vtrhli dovnitř. Slovem posloužil br. kaz. Lachman a i my jsme program obohatili o tři písně.

Výpravu jsme zakončili v Benešovské restauraci Morava společným obědem. Bez zbytečného sentimentu, ale s hřejivým pocitem v srdci z krásně stráveného víkendu, jsme se kolem půl třetí rozjeli z Benešova do svých domovů. -to-